

Arrest

nr. 138 720 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X
2. X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 maart 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 maart 2003 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

- 1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 oktober 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.
- 1.4. Verzoeker diende, via een op 10 mei 2005 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.5. Op 18 oktober 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.6. Verzoeker diende op 23 februari 2008 twee aanvragen in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2008 de beslissing waarbij een aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf van 23 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard
- 1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 12 februari 2009 de beslissing waarbij verzoekers andere aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.9. Verzoeker diende op 9 april 2009 opnieuw een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.10. Verzoekster diende op 30 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.11. Op 8 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' aanvragen van 9 april 2009 en 30 september 2009 onontvankelijk worden verklaard.
- 1.12. Via een op 1 september 2011 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.13. Verzoekers dienden, via een op 27 februari 2012 gedateerd schrijven, nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.14. Op 23 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 9 april 2009 en 30 september 2009 ongegrond worden verklaard.
- 1.15. Op 16 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 1 september 2011 en 27 februari 2012 onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.
- 1.16. Bij arrest nr. 97 719 van 22 februari 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012.
- 1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 2 mei 2013 om de beslissingen van 16 januari 2013 in te trekken.
- 1.18. Op 2 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 1 september 2011 en 27 februari 2012 nogmaals onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 7 oktober 2014 aan verzoekster werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [G.W.], Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

[E.J.] [...], en van nationaliteit: Nigeria te zijn + 2 kinderen:

[O.M.] [...], en van nationaliteit: Nigeria te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt tevens dat de bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Er blijkt verder niet dat verweerder nog dienstig kan verwijzen naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die J.E. in het verleden werden ter kennis gebracht impliciet doch zeker werden opgeheven ingevolge de afgifte van een attest van immatriculatie of expliciet werden ingetrokken. Verweerder kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omdat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van toepassing zouden zijn. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de hoorplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd op 27.02.2012 door mevrouw [E.J.] en haar twee minderjarige kinderen ([O.M.] en [O.M.]) een regularisatieaanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Deze regularisatieaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.01.2013 als onontvankelijk beschouwd.

Deze beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 02.05.2013 ingetrokken.

Door de verwerende partij werd hierom op 02.05.2013 een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van verzoekers daterend van 27.02.2012.

In deze beslissing wordt gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is, aangezien volgens de verwerende partij de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Nochtans erkent de verwerende partij dat mevrouw [E.J.] een paspoort toevoegde bij haar aanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat “uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier” blijkt dat het zou gaan om een “frauduleuze identiteitspagina”.

Hierom oordeelt de verwerende partij dat het voorgelegde paspoort niet kan worden aanvaard.

Hierom worden de aanvraag van mevrouw [E.J.] en haar twee minderjarige kinderen ([O.M.] en [O.M.]) in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk beschouwd (stuk 3) en wordt hen tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (de bestreden beslissing; stuk 1).

Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven omwille van een persoonlijke tekortkoming van verzoek[er]s, met name dat zij ondanks het ontbreken van een geldig visum, op het Belgisch grondgebied verblijven.

3.

De bestreden beslissing tast de betrokkenen ernstig in hun belangen aan. Bovendien is de bestreden beslissing gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoekers.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoekers de gelegenheid te bieden om hun standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor hun belangen op te komen.

Verzoekers haalden verschillende argumenten aan in hun regularisatieaanvraag van 27.02.2012 dewelke onderbouwen dat verzoekers een machtiging tot verblijf dienen te worden toegestaan. Derhalve ondersteunen deze elementen eveneens dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven.

De argumenten van mevrouw [E.J.] en haar twee minderjarige kinderen ([O.M.] en [O.M.]), zoals voorgebracht in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden niet onderzocht door de verwerende partij.

Evenmin werden verzoekers de mogelijkheid geboden te worden gehoord door de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Derhalve wordt de hoorplicht geschonden.

Verzoekers wijzen er bovendien nadrukkelijk op dat, gelet op deze elementen, het horen van verzoekers derhalve een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing. Deze vaststelling ondersteunt het belang van de verzoekende partij.

Dit zou de verwerende partij ervan kunnen weerhouden hebben de bestreden beslissing op te leggen aangezien de argumenten van de verzoekende partij passen onder artikel 8 EVRM. Derhalve zou de verwerende partij de gebonden bevoegdheid van artikel 7 Vreemdelingenwet niet dienen toe te passen, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen.

Het niet horen van verzoekers heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgesteld gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt."

4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan de vluchtelingenstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Er moet ten overvloede worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden vast te stellen dat hij toepassing diende te maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de inlichtingen die waren opgenomen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch deze inlichtingen waren verweerder uiteraard reeds bekend op het ogenblik dat hij de in casu bestreden beslissing nam aangezien de aanvraag waarnaar zij verwijzen werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Er dient in dit verband te worden geduïd dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft

dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen of dat zij van elkaar worden gescheiden. Verweerder heeft immers ten aanzien van de verschillende gezinsleden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoekers enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in hun land van herkomst of elders. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekers of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Er wordt evenmin aangetoond dat verweerder zich door de bestreden beslissing te nemen op een niet toelaatbare wijze heeft gemengd in het privéleven van verzoekers, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK